

Недоступен ни однин перевод.

Имрӯз чомеаи чахониро ифротгарой, экстремизм ва терроризм ба ташвиш оварда аст. Ифротгарой ва терроризм аз чумлаи ходисахоеанд, ки барои амнияти миллӣ ва давлатдорӣ ҳар як мамалакат ва тамоми чомеаи ҷаҳонӣ ҳатар эҷод мекунад. Дар таблиғи ақидаҳои ифротӣ ташкилотҳои махсусан ҳориҷӣ дар минтақаҳои гуногуни ҷаҳон манфиат доранд ва ин андешахоро миёни ҷавонон таблиғ ва интишор мекунанд. Айни замон ҳизбу ҳаракатҳои ифротгарой ва ғуруҳҳои террористӣ бо ном “Давлати исломӣ” “Ҳизби таҳрир” “Толибон” ва монанди инҳо барои анҷом додани ғаразҳои сиёсии худ ҷаъолият доранд.

Қоршиносон ба ин назаранд, ки ба доми ҳизбу ҳаракатҳои ифротгарой ва террористӣ бештар ҷавонони муҳоҷир ё муҳассилини кишварҳои арабӣ ҷалб мешаванд. Барои ҷалб кардани онҳо аз шабакаҳои интернетӣ ба таври васеъ истифода мебаранд. Аз ҷумла барои ҷалби ҷавонони минтақаи Осиёи Миёна сомонҳои муҳталифи интернетӣ воситаи асосӣ мебошанд. Боиси таассуф аст, ки аз нодонӣ ва нооғҳӣ ва ё аз нодорӣ бархе аз ҷавонони имрӯза ба доми фиреби ин ғуна ҳаракатҳо меафтанд. Ҳолигии маънавӣ дар мағзи ҷавонон, надониستاني таъриху моҳияти ҳақиқии дини мубини ислом ва нооғҳии онҳо аз мазҳаби ҳақиқии авлодиашон боис мегардад, ки ба доми душманони миллату оини мо ғирифтор мешаванд.

Мақсади асосии ин ғуруҳҳои террористӣ, пеш аз ҳама расидан ба ғаразҳои сиёсӣ иқтисодист, махсусан барои ғирифтани нуқтаҳои қорқарди нафту газ ва дигар сарватҳои зеризаминӣ, ки паси он миллиардҳо меистанд. Таҷрибаи кишварҳое, ки дар онҳо ҳизбҳои динӣ бо номҳои гуногун амал мекунанд, исбот кардааст, ки ҳеҷ пешравие дар он мамалик ба шарофати он ҷунбишҳо ва ҳизбҳои дорои идеологияи динӣ ба вуҷуд наомадааст. Баръакс миёни ҳуди ин иттиҳодияҳои сиёсӣ гоҳо ҳушунату тазод барои ба даст овардани ҳокимияти сиёсӣ ба авҷи аъло расида, дар маҷмӯъ, монеъаи рушди бомароми он давлатҳо ғардидааст. Аз ҳама мисоли рӯшан Афғонистон аст, ки тӯли беш аз 40 сол мардумаш аз ғирудорҳои сиёсатмадорони дорои платформаҳои муҳталифи динӣ ранҷи бениҳоят мекашанд.

Паҳн ғардидани тафакқури ифротгарой, мавҷудияти ғуруҳҳои ифротгароии динӣ ва созмонҳои террористӣ ҷӣ дар минтақа ва ҷӣ дар миқёси ҷаҳон ба мавҷудияти кишварҳо ҳатарӣ ҷиддӣ эҷод менамоянд. Ғуруҳҳои ифротгарой динӣ танҳо ба ташвику тарғиб машғул набуда, нияти бо роҳи зӯрӣ ва ҷанг ишғол намудани кишварҳои мусулмонӣ ва ба даст овардани ҳокимияти сиёсиро тарзи ҷаъолияти худ интиҳоб кардаанд. Дар ниҳояти қор боз ҳамон давлатҳои сарватманду қудратманд ин ғуруҳҳои ифротгароро сохта ва сармояғузорӣ менамоянд.

Аслан, ба номи поки ислом хизб сохтан ва онро барои сиёсат суистифода кардан дар умки худ ихтилофи чомеаро ба вучуд овардан аст. Ихтилоф ангехтан бо мақсади дарёфти обрӯв манзалат аз бадтарин фитнахост, ки ҳадафи аслии он суи гардонидани таҳкурсии бақои давлату миллат мебошад.

Беҳуда Сайидои Насафӣ нафармудааст:

Хар кӣ бо душмании халқ, равон аст чу баҳр,

Зуд бошад, ки сари хеш чу гирдоб хӯрад...

Пӯшида нест, ки дар раванди ҷаҳонишавӣ ва бархурди тамаддунҳо вазъият ба кулӣ таъғир ёфт, ки ин ҷангу хунрезихоро дар кишварҳои шарқи наздик ба амал овард. Дар ин бора нависандаи барҷаста Хемингуэй навиштааст “Агар дар оянда ҷанг рух диҳад, он ҷанг байни тамаддунҳо хоҳад буд ва шадидатарин ихтилофу ҷангҳо дар сарҳади байни тамаддунҳо ба вуқӯъ хоҳад буд” .

Вазифаи ҳар яки мо он аст, ки аз ин ҳаракатҳо ҷилавгирӣ кунем ва нагузорем, ки ҷавонони мо ба доми фиреби онҳо афтанд. Бояд ҳамагон якдигарро яқин ба ҷаҳон ва садди роҳи ҳамагона зухуроти ифротгарӣ, террористӣ ва хизбу ҳаракатҳои бегона шавем ва нагузорем, ки душманони дину оини мо ваҳдати миллии моро оромию осоиши мардумро, рӯзгорӣ тинҷи мардумро ҳалалдор кунанд. Асосгузори сулҳу ваҳдати миллий-Пешвои миллат, Президенти мамлакат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар Паёми наватбӣ худ ба Маҷлиси Олӣ аз ин зухуроти фалокатбор огоҳӣ доданд: “Имрӯз терроризм ва экстремизм ҳамчун вабои аср ба амнияти ҷаҳон ва ҳар як сокини сайёра таҳдид карда, барои башарият ҳатари на камтар аз силоҳи ядроиро ба миён овардааст”.

Сулҳе, ки Пешвои муаззами миллат ба Тоҷикистон овард нодиртарин ва қиматтарин неъмат мебошад. Вазифаи мукаддаси мову Шумо шаҳрванди Ҷумҳурии Тоҷикистон он аст, ки ин Ваҳдати миллий ва сулҳро ҷун гавҳараки ҷашм ҳифз кунем ва ҳама аз як гиребон сар баровард, барои ҳимояи манфиатҳои миллий дар муқовимат бо афкори экстремистӣ, террористӣ ва хизбу ҳаракатҳои ифротгаро муқовимат барем, зеро бетарафӣ

дар лахзаҳои таърихӣ нобахшидани мебошад ва нагузорем, ки нохалафе фазои ороми Ватани азизамонро ҳалалдор созад.

Ойматов Фаҳриддин